

Ἐν μὴ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὁ καθηγητὴς Ῥανβιὲς ὑπέβαλεν ἐκθεσιν τῶν διδασκτῶρων Σπίλμαν καὶ Χαουσχάλτερ, δι' ἧς ἀποδεικνύεται πῶς ἡ συνήθης μῦθα τῶν δωματίων μας παραλαμβάνει τὸν φυματιώδη βράκιλλον τοῦ Κωχ ἐκ τοῦ πυθλίου τῶν φθισικῶν καὶ τὸν διαδίδει περαιτέρω. Οἱ δύο οὗτοι ἱατροὶ συνελάμβανον τὰς μύϊας, αἱ ὁποῖαι καθίπταντο ἐγγὺς τῶν δοχείων ἐν οἷς ἔπυνον οἱ ἀσθενοῦντες καὶ ἔδετο αὐτὰς ζωντανὰς ὑπὸ ὑαλίνους κώδωνας. Τῇ ἑπαύριον αἱ μύϊαι ἦσαν ἅπασαι νεκραί, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς δὲ τῶν κωδῶνων παρεῖδς εὐρίσκοντο πολυάριθμοι μικραὶ καὶ ὑπόφαιοι κηλίδες, τὰ περιττώματα τῶν ζωφίων τούτων. Διὰ τῆς μικροσκοπικῆς ἐρεῦνης εὐρέθησαν εἰς τὰ περιττώματα ταῦτα καὶ εἰς τὰ περιεχόμενα τῆς κοιλίας τῶν πλείστων μυϊῶν ἀναρίθμητοι φυματιώδεις βράκιλλοι. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κηλίδας, τὰς ὁποίας ἀπέξεον ἐκ τῶν παραθύρων καὶ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἐκοίτετο ὁ πάσχων, ἀνεκάλυψαν τοὺς αὐτοὺς βράκιλλους. Ἡ μῦθα ἔχει τὸν βίον λίαν βραχύν· ἀποθνήσκει, ξηραίνεται τὸ σῶμα τῆς καὶ μεταβάλλεται εἰς κονιορτόν, οὗτω δὲ ἀπελευθεροῦνται οἱ δεσμῶται βράκιλλοι καὶ μεταδίδουσι πανταχοῦ τὰ σπέρματα τῆς φυματιώσεως. Ὁ καθηγητὴς Ῥανβιὲς συμβουλεύει λοιπὸν τὰ διὰ τὸ πύθαιον τῶν τοιούτων ἀσθενῶν ὥρισμα δοχεῖα νὰ κλείωνται στεγανῶς καὶ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτῶν περιεχόμενον νὰ ἐξουδετεροῦται διὰ ζέοντος ὕδατος ἢ διὰ φανικοῦ ὀξέος, διαλύσεως 5%.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ βασιλικοῦ γραφείου τῆς Στατιστικῆς ἐν Πρωσίᾳ ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐκδιδομένου περιοδικῷ ἄρθρον λίαν ἀξιόλογον, πραγματευόμενον τὴν „ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς στενογραφικῆς τέχνης“. Εἰς αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι ἡ στενογραφία δὲν εἶνε ἐφευρέσεις τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ ὅτι „ἐν Ῥώμῃ, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ ἀκόμη, ἦτο λίαν ἀνεπτυγμένη“. Καὶ παρ' αὐτοῖς ἐτι τοῖς Ἑλλήσιν ἡ στενογραφία ἦτο ἐν χρήσει, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ δοχεῖα, τὰ ἐσχάτως ἀνορυχθέντα παρὰ τὴν Ναύκρατιν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὰ ἄλλα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς Ἀκροπόλεως, τὰ χρονολογούμενα ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δημοσθένους. Ἐν τούτοις ὅμως οἱ Ῥωμαῖοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ πρῶτοι εἰς ἡμετέραν τῆς γενικῆς χρήσεως τῆς στενογραφίας, ἥς κύριος ἐφευρέτης ὑπῆρξεν ὁ Μάρκος Τούλλιος Τύρων (πρὸ 63 π. Χ.). Ὁ Αὐγουστος ἀνύψωσε τὴν στενογραφίαν εἰς τὴν θέσιν τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ διέταξε νὰ διδάσκηται ὑποχρεωτικῶς εἰς 300 σχολεῖα. Ἐγραφον δ' ἐν αὐτοῖς τότε ἐπὶ ξυλίνων πλακῶν ἐπεστυμένων διὰ κηροῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐσώθησαν μέχρις ἡμῶν δείγματα τῆς ἀρχαίας ἐκείνης στενογραφικῆς ἱκανότητος, ἐκτὸς χειρογράφων τινῶν φυλασσόμενων ἐν Κάσσελ καὶ Βολφενβύτελ.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα πᾶσαι αἱ στενογραφικαὶ ἀπόπειραι ἀπέτυχον καὶ εἰς οὐδὲν κατέληξαν ἀποτέλεσμα, μολὺς δὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἦτο κατὰ τὴν 16^{ον} αἰῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Ῥέδικληφ καὶ ἐπειτα Σκωτὸς τις, νόματι Τιμόθεος Βράντ ἐφεύρον νέον εἶδος στενογραφίας, τὸ ὁποῖον μετὰ

τὰς τελειοποιήσεις τοῦ Mason, τοῦ Taylor καὶ τοῦ Pitman διεδόθη εἰς ἕλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

Ὅμοιως καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἀργότερον, ἦτο ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18^{ου} ἤρξαντο πολλοὶ ἄνδρες νὰ ἐργάζωνται πρὸς ἐφεύρεσιν τῆς στενογραφίας, ἥτις τὴν σήμερον, εἰς ἄκρον τελειοποιήθεῖσα, κατέστη κοινὸν σχεδὸν κτῆμα καὶ διδάσκεται εἰς τὰ πλείστα σχολεῖα τῆς μέσης καὶ ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Διὰ νὰ ἐννοήσωσι δὲ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τὴν μεγάλην ἐν Γερμανίᾳ διάδοσιν τῆς στενογραφίας ἀρκεῖ νὰ παραβέσωμεν τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς, οὓς ἐρανίζόμεθα ἐκ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἄρθρου. Καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ὑπάρχουσι 460 σύλλογοι (κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Gabelsberger), ὧν τὰ μέλη συμποσοῦνται εἰς 11,220, ἔτεροι 298 (κατὰ τὸν σύστημα τοῦ Stolze) μετὰ 6,627 μελῶν, προσέτι 63 σύλλογοι (κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Arends) μετὰ 1216 καὶ προσέτι 72 (κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ρόλλερ) μετὰ 1140 μελῶν. Ἀπειρος δὲ βεβαίως εἶνε ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐκμανθάνουσι τὴν στενογραφίαν ἐν τοῖς σχολείοις, ἢ κατ' ἰδίαν, καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται αὐτὴν εἰς ἰδιωτικοὺς σκοποὺς.

Τὸ χαριέστατον μελόδραμα τοῦ ἀγγλοῦ μουσουργοῦ Sullivan, τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένως ἐπὶ δύο χειμῶνας παρεστάθη καὶ ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου, τοῦ ἀναβιβάσαντος αὐτὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ „Μικᾶδος“ μέλλει ἐντὸς ὀλίγου νὰ παρασταθῇ δι' 9000^{ον} φορὰν. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν θεατρικῶν παραστάσεων οὐδεμίαν μνημονεύεται τοιαύτη ἐπιτυχία καὶ οὐδὲν δρᾶμα, ἡ μελόδραμα ὑπάρχει τοσάνκις ἐπαναληφθὲν καὶ πάντοτε εὐχαριστήσαν τοὺς ἀκροατὰς του. Ὁ στατιστικογράφος τῆς ἐν Λονδίνῳ „Dramatic Authors Union“ Ἐδουαρτς δι' ἐπιμελῆς συναρθεῖσιν ἀποδείξεν ἐξηκριβώσεν, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσιν ἔτη αἱ παραστάσεις τοῦ „Μικᾶδου“ εἶνε σχεδὸν διπλάσαι τῶν παραστάσεων ἄλλων μελοδραμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν μεγάλην δημοτικότητα. Μετ' αὐτὸν ἔρχεται ἡ „Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας“ ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, παρασταθεῖσα 5630 φορὰς, ἔπειτα ἡ κωμωδία τοῦ Βύρωνος „Τ' ἀγόρια μας“, παρασταθεῖσα 5344 φορὰς, κατόπιν ἡ „Patience“ τὸ νεώτατον μελοδραμάτιον τοῦ Sullivan, ἐπαναληφθὲν 5160 φορὰς, ἡ „Νυκτερίς“ τοῦ Ἰωάννου Στράους μετὰ 3844 παραστάσεις καὶ τοῦ Ὁφφενβαχ ὁ „Ὁρφεὺς ἐν τῷ Ἄδῃ“ μετὰ 3164 παραστάσεις.

Μεταξὺ τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου ἐσηματίσθη νέος τις Σύλλογος Διεθνῆς, εἰς ὃν δικαιοῦνται νὰ προσέλθωσιν ἐκεῖνοι ἐκ τῶν σπουδαστῶν μόνον, ὅσοι ἐμiloῦσιν ἐκτὸς τῆς γερμανικῆς καὶ μίαν τοῦλάχιστον ξένην γλῶσσαν, οἱ ξένοι ἐπομένως τὴν μητρικὴν των. Τὸ προεδρεῖον τοῦ ἀκμάζοντος ἤδη σωματείου τούτου ἀποτελοῦσιν ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν ἐθνικοτήτων, ἐν εἰρηνικῇ δ' ἀνοχῇ καὶ ἀξιοπρεπεῖ ἀβρότῃ τοι παρακάθηνται ἀλλήλοις Γερμανοί, Ἀγγλοί, Γάλλοι καὶ Ἰταλοί.

BIBLIOTHEKE.

— Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, Αὐτοκράτειρα Ῥωμαίων (769—802). „Ἐναίσιμος διατριβή“ ὑπὸ Ἰωαννίμ Δ. Φοροπούλου. (σελ. 1—61.) Τιμ. 3 φράγκ.

— Locke's Verhältniss zu Descartes. Eine von der philosophischen Fakultät der Berliner Universität gekrönte Preisschrift von Dr. Sommer. (σελ. 63.) Τιμ. 2½ φράγκ.

— Der Hellenismus der Zukunft. Ein Mahnwort von J. Flach. (σελ. 51.) Τιμ. 2 φράγκ.

— Abhandlungen zur Naturwissenschaft und Psychologie von C. S. Cornelius. (σελ. 155.) Τιμ. 3 φράγκ.

— Religionsgeschichte. Geschichte der Entwicklung des religiösen Bewusstseins in seinen einzelnen Erscheinungsformen, eine Geschichte des Menschengesistes von Dr. H. Preiss. (In 4 Abtheilungen.) 1. und 2. Abtheilung. (σελ. 256.) Τιμ. 4½ φράγκ.

— Calvari's philologische und archaeologische Bibliothek. 79. und 80. Band. Subscriptions-Preis à 2 φράγκ. Einzelpreis à 3¼ φράγκ.

(Inhalt: Der attische Process. Vier Bücher. Eine gekrönte Preisschrift von M. H. E. Meier und G. Fr. Schömann. Neu bearbeitet von J. H. Lipsius. [2. Band XVI und S. 885—1053].)

— Jahresbericht über die Fortschritte der classischen Alterthumswissenschaft, begründet von Ivan Müller. (25. Band.) 2. Heft. Τιμ. 5 φράγκ.

— Aristophanis comoediae. Annotatione critica commentario exegetico, et scholiis graecis instuxit Fredericus H. M. Blaydes. Pars VII. Acharnenses. (XX, 509 σελ.) Τιμ. 13 φράγκ. (I—VII. Τιμ. 70 φράγκ.)